

UZASADNIENIE

W pozwie z 15 kwietnia 2019 r. (...) z siedzibą w L. (...) wniosła przeciwko E. - 2 spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. pozew o wydanie następujących ruchomości w postaci dźwigów:

-.

- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny pojazdu (...).

Uzasadniając pozew podniosła, że wyprodukowała wskazane dźwigi - pojazdy wysokiej mobilności przeznaczone do operowania na placach budowy - i pozostaje ich właścicielem. Dźwigi te jako przedmiot umów leasingu oraz umowy najmu z opcją wykupu przekazane zostały spółce A.M. - (...), powiązanej osobowo z pozwaną przez M. G. i A. G., którzy w obu spółkach są członkami zarządu i ich jedynymi wspólnikami. W dalszej kolejności dźwigi zostały przekazane przez A.M. - (...) pozwanej spółce.

Pozwana złożyła odpowiedź na pozew wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała w pierwszej kolejności legitymację bierną po swojej stronie (zaprzeczyła, że jest posiadaczem objętych sporem dźwigów), jak również legitymację czynną po stronie powódki (zaprzeczyła, że powódka jest ich właścicielką). Podniosła zarazem, że kwestionuje wypowiedzenie umów leasingu przez leasingodawcę, oświadczenia o wypowiedzeniu nie zostały bowiem podpisane przez osoby uprawnione do reprezentacji leasingodawcy.

Powódka odniosła się do tych zarzutów w piśmie procesowym z 5 lipca 2019 r.

Po rozprawie z 13 lutego 2020 r., wyznaczonej w trybie art. 212 k.p.c., strony uzupełniły swoje stanowiska w pismach procesowych z 27 lutego 2020 r. (powódka) i z 20 marca 2020 r. (pozwana).

W kolejnym piśmie procesowym - z 30 czerwca 2020 r. - powódka przedstawiła nowe dowody w sprawie, m.in. protokół z 30 lipca 2019 r. zajęcia spornych dźwigów przez komornika sądowego wykonującego w sprawie VII GKm 93/19 postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia w niniejszej sprawie, w którym wskazane zostało, że komornik zajął sporne ruchomości oraz pozostawił je we władaniu dłużnika, to jest pozwanej spółki, a także postanowienie tegoż komornika z 29 kwietnia 2020 r., którym komornik oddalił wniosek powódki o zmianę dozorczy zajętych ruchomości na osobę inną niż pozwana spółka.

Przed wszczęciem niniejszego postępowania, w sprawie VIII GCo 48/19, powódka uzyskała zabezpieczenie roszczenia dochodzonego pozwem, przez zobowiązanie pozwanej do nieprzemieszczania spornych dźwigów poza granice Gminy M. S. oraz zobowiązanie jej do ich niezbywania, nierozporządzania, nieprzekazywania podmiotom trzecim na podstawie jakiegokolwiek umowy, w tym umowy najmu, dzierżawy, użyczenia, leasingu i innej podobnej.

Postanowieniem z 18 czerwca 2019 r., wydanym w niniejszej sprawie, udzielono powódce dodatkowego zabezpieczenia przez zajęcie ruchomości w postaci spornych dźwigów. W przedmiocie dodatkowego zabezpieczenia orzeczono z uwagi na to, że zastosowany w sprawie VIII GCo 48/19 sposób zabezpieczenia okazał się nieskuteczny, powódka uprawdopodobniła bowiem, że po wydaniu postanowienia dźwigi zmieniły swoje położenie i niektóre znajdują się poza S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) z siedzibą w L. (...) jest producentem dźwigów mobilnych, przeznaczonych do operowania na placach budowy.

Spółka ta wyprodukowała następujące dźwigi - pojazdy o wysokiej mobilności:

-.

- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny pojazdu (...).

Fakt niesporny (nadto: wydruk z rejestru (...), k.26-30)

(...) ((...)) GmbH z siedzibą w D. ((...)) [wcześniej działająca pod nazwą (...) ((...)) GmbH] jest wpisana do niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D. pod numerem (...).

Spółka ta prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług leasingu i sprzedaży ratalnej. Spółka reprezentowana jest przez dwóch członków zarządu działających łącznie lub przez jednego członka zarządu działającego z prokurentem. Członkami zarządu są: T. O., S. S. (1), S. S. (2). Prokurentów nie ustanowiono.

Dowód: wydruk z rejestru (...), k.256-257

E.-2 spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. prowadzi działalność gospodarczą, m.in. w zakresie wykonywania robót budowlanych. Prezesem zarządu spółki jest M. G., z kolei wiceprezesem zarządu A. G.. M. G. i A. G. są zarazem wspólnikami tej spółki.

Fakt niesporny (nadto: wydruk z KRS, k.34-40)

M. G. i A. G. są zarazem jedynymi członkami zarządu i wspólnikami A.M. - (...) z siedzibą w S. ((...)).

Fakty niesporne (nadto: wydruk z rejestru, k.41-42)

tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny (...), był przedmiotem umowy kupna zawartej przez (...) z A.M. - (...) 28 stycznia 2015 r. (**nr (...)**).

A.M. - (...) nie dokonała zapłaty ceny. Przedmiot umowy nie został kupującemu wydany.

Fakty niesporne

23 marca 2015 r. (...) ((...)) GmbH podpisała umowę leasingu nr (...) (**nr (...)**) z A.M. - (...), na mocy której leasingodawca oddał leasingobiorcy w leasing na okres 60 miesięcy przedmiot leasingu, tj. tadano faun dźwig, Typ (...) -5, zgodny z potwierdzeniem zlecenia z 28 stycznia 2015 r. nr (**nr (...)**). Postanowiono, że okres obowiązywania umowy rozpoczyna się z dniem przejęcia przedmiotu leasingu przez leasingobiorcę lub od dnia wymagalności pierwszej kwoty leasingu. Postanowiono również, że roszczenie o przeniesienie własności przedmiotu leasingu nie zostaje ustanowione dla leasingobiorcy. Zapisano również, że przedmiot leasingu jest nabywany przez leasingodawcę na życzenie leasingobiorcy.

Dowód: umowa leasingu z tłumaczeniem, k. 48-51

Pismem z 23 marca 2015 r. - zatytułowanym „**Przejęcie umowy - umowa leasingu nr (...)(...) - (...) ((...))** GmbH poinformowała (...), że jako leasingodawca zawarła z A.M. - (...) porozumienie o przejęciu umowy przez spółkę (...) ((...)) GmbH, przejęcie umowy podlega warunkowi, że przedmiot leasingu zostanie dostarczony leasingobiorcy w ciągu 3 miesięcy od dnia dzisiejszego.

(...) (...) GmbH zwróciła się do (...) z prośbą o udzielenie zgody na przejęcie umowy przez odesłanie podpisanej kopii pisma, przez co zarazem zostanie złożone oświadczenie, że przedmiot leasingu stanowi wyłączną własność (...), jest wolny od praw osób trzecich i spółka (...) może nim swobodnie rozporządzać.

W piśmie została zawarta prośba o dostarczenie przedmiotu leasingu na adres leasingobiorcy w ramach wykonania roszczenia o przekazanie. Wskazano również, że zapłata ceny zakupu nastąpi przez (...) (...) GmbH niezwłocznie po otrzymaniu potwierdzenia przejęcia, podpisanego przez leasingobiorcę.

W stopce pisma wskazane zostały dane rejestrowe (...) (...) GmbH, podano nazwiska członków zarządu oraz numer niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D., pod którym spółka jest zarejestrowana - (...).

Dowód: pismo „Przejęcie umowy - umowa leasingu nr (...) (...)” z tłumaczeniem, k. 45-47

23 marca 2015 r. spółki (...) (...) GmbH i (...) podpisały dokument zatytułowany „**Porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy leasingu nr (...) (...)**”, na mocy którego (...) (...) GmbH [nazywana w porozumieniu leasingodawcą] oraz (...) [nazywana w porozumieniu dostawcą] oświadczyły, że dostawca sprzedał leasingodawcy przedmiot leasingu [zgodnie z potwierdzeniem zlecenia numer (...) z 28 stycznia 2015 r.], zaś leasingodawca zawarł z A.M. – (...) jako leasingobiorcą umowę leasingu w odniesieniu do przedmiotu leasingu na okres 60 miesięcy. Zapisano, że warunki umowy leasingu, która została zawarta na życzenie dostawcy pomiędzy leasingodawcą i leasingobiorcą są znane dostawcy, który wyraża swoją wyraźną zgodę na powyższe.

W celu zabezpieczenia roszczeń umownych leasingodawcy wobec leasingobiorcy strony zawarły „porozumienie o wykupie”, w którym wskazały:

a) dostawca zobowiązuje się niniejszym nieodwołalnie do niezwłocznego nabycia przedmiotu leasingu na pierwsze pisemne żądanie leasingodawcy; cena zakupu odpowiada w tym przypadku wartości bieżącej wszystkich płatności dokonywanych przez leasingobiorcę na rzecz leasingodawcy z tytułu umowy leasingu do momentu upływu ustalonego okresu leasingu, zdyskontowanej w momencie najstarszej należności; warunkiem jest, aby leasingodawca był upoważniony na podstawie okoliczności przedstawionych w § 9 umowy leasingu do wypowiedzenia stosunku umownego wobec leasingobiorcy bez zachowania okresu wypowiedzenia;

b) na okres pomiędzy wymagalnością najstarszej należności oraz otrzymaniem wartości bieżącej (ceny wykupu) u leasingodawcy dostawca gwarantuje leasingodawcy oprocentowanie ceny wykupu w wysokości 2 punktów procentowych powyżej danej stopy bazowej zgodnie z § 247 (...);

c) cena wykupu jest wymagalna i płatna bez jakichkolwiek potrąceń w ciągu 5 dni roboczych po otrzymaniu pisemnego zawiadomienia o wykonaniu niniejszego porozumienia; przekazanie wyżej opisanego przedmiotu leasingu wynikające z § 931 (...) i konieczne do nabycia własności zgodnie z § 929 zd. 1 (...) zostaje zastąpione w taki sposób, że leasingodawca w zamian za zapłatę ceny wykupu przeniesie swoje prawo własności, przewłaszczenie na zabezpieczenie, roszczenie o wydanie przedmiotu leasingu oraz roszczenie o posiadanie (zgodnie z § 9.4 umowy leasingu) na dostawcę; przeniesienie własności następuje z wyłączeniem wszelkich roszczeń gwarancyjnych; poprzez odstąpienie roszczenia o wydanie wypełniony zostaje obowiązek leasingodawcy do przekazania przedmiotu zgodnie z § 433 zd 1 (...);

d) alternatywnie dostawca jest zobowiązany na żądanie leasingodawcy do zapłaty leasingodawcy wymagalnych kwot zgodnie z warunkami umowy zamiast leasingobiorcy.

Dowód: porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy leasingu nr (...) (...) z tłumaczeniem, k.52-58

tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny (...), był przedmiotem umowy kupna zawartej przez (...) z A.M. – (...) 24 października 2017 r. (porozumienie nr (...)).

A.M. – (...) nie dokonała zapłaty ceny. Przedmiot umowy nie został kupującemu wydany.

Fakty niesporne

16 października 2017 r. (...) ((...)) GmbH podpisała umowę leasingu nr (...) **(...)** z A.M. – (...), na mocy której leasingodawca oddał leasingobiorcy przedmiot leasingu - tadano faun dźwig, Typ (...) -5 (używany, rok produkcji 2014) zgodnie z potwierdzeniem zlecenia nr (...) - w leasing na okres 36 miesięcy. Postanowiono, że okres obowiązywania umowy rozpoczyna się z dniem przejścia przedmiotu leasingu przez leasingobiorcę lub od dnia wymagalności pierwszej kwoty leasingu. Postanowiono również, że roszczenie o przeniesienie własności przedmiotu leasingu nie zostaje ustanowione dla leasingobiorcy. Zapisano również, że przedmiot leasingu jest nabywany przez leasingodawcę na życzenie leasingobiorcy.

Dowód: umowa leasingu z tłumaczeniem, k. 79-82

Pismem z 26 października 2017 r. - zatytułowanym „**Przejęcie umowy - umowa leasingu nr (...) (...) - (...) ((...))** GmbH poinformowała (...), że jako leasingodawca zawarła z A.M. – (...) porozumienie o przejęciu umowy przez spółkę (...) ((...)) GmbH, przejęcie umowy podlega warunkowi, że przedmiot leasingu zostanie dostarczony leasingobiorcy w ciągu 3 miesięcy od dnia dzisiejszego.

(...) ((...)) GmbH zwróciła się z prośbą o udzielenie zgody na przejęcie umowy przez odesłanie podpisanej kopii pisma, przez co zarazem zostanie złożone oświadczenie, że przedmiot leasingu stanowi wyłączną własność (...), jest wolny od praw osób trzecich i spółka (...) może nim swobodnie rozporządzać.

W piśmie została zawarta prośba o dostarczenie przedmiotu leasingu na adres leasingobiorcy w ramach wykonania roszczenia o przekazanie. Wskazano również, że zapłata ceny zakupu nastąpi przez (...) ((...)) GmbH niezwłocznie po otrzymaniu potwierdzenia przejęcia, podpisanego przez leasingobiorcę.

W stopce pisma wskazane zostały dane rejestrowe (...) ((...)) GmbH, podano nazwiska członków zarządu oraz numer niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D., pod którym spółka jest zarejestrowana - (...).

Dowód: pismo „Przejęcie umowy - umowa leasingu nr (...) (...)” z tłumaczeniem na, k. 76-78

Następnie spółki (...) ((...)) GmbH i (...) podpisały dokument „**Porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy leasingu nr (...) (...)**”, na mocy którego spółka ta [nazywana w porozumieniu leasingodawcą] oraz (...) [nazywana w porozumieniu dostawcą] oświadczyły, że dostawca sprzedał leasingodawcy przedmiot leasingu [zgodnie z potwierdzeniem zlecenia numer **(...)** z 24 października 2017 r.], zaś leasingodawca zawarł z A.M. – (...) umowę leasingu w odniesieniu do przedmiotu leasingu na okres 36 miesięcy. Zapisano, że warunki umowy leasingu, która została zawarta na życzenie dostawcy pomiędzy leasingodawcą i leasingobiorcą są znane dostawcy, który wyraża swoją wyraźną zgodę na powyższe.

W celu zabezpieczenia roszczeń umownych leasingodawcy wobec leasingobiorcy strony zawarły „porozumienie o wykupie”, w którym wskazały:

a) dostawca zobowiązuje się niniejszym nieodwołalnie do niezwłocznego nabycia przedmiotu leasingu na pierwsze pisemne żądanie leasingodawcy; cena zakupu odpowiada w tym przypadku wartości bieżącej wszystkich płatności dokonywanych przez leasingobiorcę na rzecz leasingodawcy z tytułu umowy leasingu do momentu upływu ustalonego okresu leasingu, zdyskontowanej w momencie najstarszej należności; warunkiem jest, aby leasingodawca był upoważniony na podstawie okoliczności przedstawionych w § 9 umowy leasingu do wypowiedzenia stosunku umownego wobec leasingobiorcy bez zachowania okresu wypowiedzenia;

b) na okres pomiędzy wymagalnością najstarszej należności oraz otrzymaniem wartości bieżącej (ceny wykupu) u leasingodawcy dostawca gwarantuje leasingodawcy oprocentowanie ceny wykupu w wysokości 2 punktów procentowych powyżej danej stopy bazowej zgodnie z § 247 (...);

c) cena wykupu jest wymagalna i płatna bez jakichkolwiek potrąceń w ciągu 5 dni roboczych po otrzymaniu pisemnego zawiadomienia o wykonaniu niniejszego porozumienia; przekazanie wyżej opisanego przedmiotu leasingu wynikające z § 931 (...) i konieczne do nabycia własności zgodnie z § 929 zd. 1 (...) zostaje zastąpione w taki sposób, że leasingodawca w zamian za zapłatę ceny wykupu przeniesie swoje prawo własności, przewłaszczenie na zabezpieczenie, roszczenie o wydanie przedmiotu leasingu oraz roszczenie o posiadanie (zgodnie z § 9.4 umowy leasingu) na dostawcę; przeniesienie własności następuje z wyłączeniem wszelkich roszczeń gwarancyjnych; poprzez odstąpienie roszczenia o wydanie wypełniony zostaje obowiązek leasingodawcy do przekazania przedmiotu zgodnie z § 433 zd 1 (...);

d) alternatywnie dostawca jest zobowiązany na żądanie leasingodawcy do zapłaty leasingodawcy wymagalnych kwot zgodnie z warunkami umowy zamiast leasingobiorcy.

Dowód: porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy leasingu nr (...) (...) z tłumaczeniem, k.83-89

tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny (...), był przedmiotem umowy kupna zawartej przez (...) z A.M. – (...) 16 listopada 2015 r. (nr (...)).

A.M. – (...) nie dokonała zapłaty ceny. Przedmiot umowy nie został kupującemu wydany.

Fakty niesporne

Następnie A.M. – (...) zawarła z (...) ((...)) GmbH umowę najmu z opcją wykupu nr **29.851**, na mocy której sprzedający/wynajmujący wynajął najemcy przedmiot umowy - tadano faun dźwig, Typ (...) -4 zgodny z potwierdzeniem zlecenia nr (...) z 16 listopada 2015 r. - w najem na okres 36 miesięcy. Postanowiono, że okres obowiązywania umowy rozpoczyna się z dniem przejęcia przedmiotu umowy przez najemcę lub od dnia wymagalności pierwszej raty za najem z opcją wykupu. Postanowiono również, że po spełnieniu wszystkich zobowiązań najemcy z umowy wynajmujący zobowiązuje się przenieść prawo własności przedmiotu umowy bez dalszej zapłaty i z wyłączeniem wszystkich roszczeń gwarancyjnych na najemcę. Zapisano też, że do momentu zapłaty całej ceny wykupu przez najemcę przedmiot umowy pozostaje własnością wynajmującego. Najemca przyjął do wiadomości, że z podatkowego punktu widzenia przedmiot umowy będzie zaliczony do jego majątku już w momencie zawarcia umowy.

Dowód: umowa najmu z opcją wykupu z tłumaczeniem, k. 96-99

Pismem z 27 listopada 2015 r. - zatytułowanym „**Przejęcie umowy - umowa najmu z opcją wykupu nr 29.851** - (...) ((...)) GmbH poinformowała (...), że A.M. – (...) zawarł z (...) umowę kupna przedmiotu umowy nr (...). (...) ((...)) GmbH poinformowała również, że zawarła z najemcą A.M. – (...) porozumienie o przejęciu umowy przez spółkę (...) ((...)), przejęcie umowy podlega warunkowi, że przedmiot najmu z opcją wykupu zostanie dostarczony najemcy w ciągu 3 miesięcy od dnia dzisiejszego.

(...) ((...)) GmbH zwróciła się z prośbą o udzielenie zgody na przejęcie umowy przez odesłanie podpisanej kopii pisma, przez co zarazem zostanie złożone oświadczenie, że przedmiot najmu stanowi wyłączną własność (...), jest wolny od praw osób trzecich i spółka (...) może nim swobodnie rozporządzać.

W piśmie została zawarta prośba o dostarczenie przedmiotu najmu na adres najemcy w ramach wykonania roszczenia o przekazanie. Wskazano również, że zapłata ceny zakupu nastąpi przez (...) ((...)) GmbH niezwłocznie po otrzymaniu potwierdzenia przejęcia, podpisanego przez najemcę.

W stopce pisma wskazane zostały dane rejestrowe (...) (...) GmbH, podano nazwiska członków zarządu oraz numer niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D., pod którym spółka jest zarejestrowana - (...).

Dowód: pismo „Przejęcie umowy - umowa najmu z opcją wykupu nr 29.851” z tłumaczeniem, k. 93-95

Następnie spółki (...) (...) GmbH i (...) podpisały dokument zatytułowany „**Porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy najmu z opcją wykupu nr 29.851**”, na mocy którego spółka (...) (...) GmbH [nazywana w porozumieniu sprzedającym/wynajmującym] oraz (...) [nazywana w porozumieniu dostawcą] oświadczyły, że dostawca sprzedał sprzedającemu/wynajmującemu przedmiot umowy [zgodnie z potwierdzeniem zlecenia numer (...) z 16 listopada 2015 r.], zaś sprzedający/wynajmujący zawarł z A.M. – (...) umowę najmu z opcją wykupu w odniesieniu do przedmiotu umowy na okres 60 miesięcy. Zapisano, że warunki umowy, która została zawarta na życzenie dostawcy pomiędzy sprzedającym/wynajmującym i najemcą, są znane dostawcy, który wyraża swoją wyraźną zgodę na powyższe.

W celu zabezpieczenia roszczeń umownych sprzedającego/wynajmującego wobec najemcy strony zawarły „porozumienie o wykupie”, w którym wskazały:

a) dostawca zobowiązuje się niniejszym nieodwołalnie do niezwłocznego nabycia przedmiotu najmu na pierwsze pisemne żądanie sprzedającego/wynajmującego; cena zakupu odpowiada w tym przypadku wartości bieżącej wszystkich płatności dokonywanych przez najemcę na rzecz sprzedającego/wynajmującego z tytułu umowy najmu z opcją wykupu do momentu upływu ustalonego okresu umowy, zdyskontowanej w momencie najstarszej należności; warunkiem jest, aby leasingodawca był upoważniony na podstawie okoliczności przedstawionych w § 9 umowy leasingu do wypowiedzenia stosunku umownego wobec leasingobiorcy bez zachowania okresu wypowiedzenia;

b) na okres pomiędzy wymagalnością najstarszej należności oraz otrzymaniem wartości bieżącej (ceny wykupu) u sprzedającego/wynajmującego dostawca gwarantuje sprzedającemu/wynajmującemu oprocentowanie ceny wykupu w wysokości 2 punktów procentowych powyżej danej stopy bazowej zgodnie z § 247 (...);

c) cena wykupu jest wymagalna i płatna bez jakichkolwiek potrąceń w ciągu 5 dni roboczych po otrzymaniu pisemnego zawiadomienia o wykonaniu niniejszego porozumienia; przekazanie wyżej opisanego przedmiotu najmu wynikające z § 931 (...) i konieczne do nabycia własności zgodnie z § 929 zd. 1 (...) zostaje zastąpione w taki sposób, że sprzedający/wynajmujący w zamian za zapłatę ceny wykupu przeniesie swoje prawo własności, przewłaszczenie na zabezpieczenie, roszczenie o wydanie przedmiotu najmu oraz roszczenie o posiadanie (zgodnie z § 9.4 umowy najmu z opcją wykupu) na dostawcę; przeniesienie własności następuje z wyłączeniem wszelkich roszczeń gwarancyjnych; poprzez odstąpienie roszczenia o wydanie wypełniony zostaje obowiązek sprzedającego/ wynajmującego do przekazania przedmiotu zgodnie z § 433 zd 1 (...);

d) alternatywnie dostawca jest zobowiązany na żądanie sprzedającego/wynajmującego do zapłaty sprzedającemu/ wynajmującemu wymagalnych kwot zgodnie z warunkami umowy zamiast najemcy.

Dowód: porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy najmu z opcją wykupu nr 29.851 z tłumaczeniem, k.100-106

Trzy dźwigi o wysokiej mobilności: tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...), tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...), tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny pojazdu (...) zostały wydane na mocy powyższych umów spółce A.M.–Kran W..

Początkowo spółka ta płaciła raty leasingowe oraz czynsz najmu.

W 2018 r. A.M. – (...) zaprzestała opłacania zgodnie z umowami rat leasingowych oraz czynszu najmu.

Fakty niesporne

27 kwietnia 2018 r. zawarte zostało przez A.M. – (...) (nazywaną dłużnikiem) i (...) ((...)) GmbH [spółka wcześniej działająca pod nazwą (...) ((...)) GmbH] (nazywaną wierzycielem) „**Porozumienie o odroczeniu płatności**” dotyczące umów leasingu, m.in. o numerach 29.727 i 30.243, oraz umów najmu z opcją wykupu, m.in. umowy o numerze (...).851.

Strony postanowiły, że udzielają dłużnikowi wsparcia przy spłacie rat z tytułu umów leasingu i najmu z opcją kupna, między innymi zawieszono zostały raty za miesiące maj 2018 r. i czerwiec 2018 r., a wierzyciel zrezygnował z dodatkowych odsetek z tytułu wydłużenia okresu zapłaty tych rat.

Dłużnik przyjął do wiadomości i zgodził się na to, że w przypadku naruszenia postanowień porozumienia o odroczeniu płatności lub naruszenia będących jego podstawą umów leasingu i umów najmu z opcją wykupu, wierzyciel jest uprawniony do wypowiedzenia umów bez zapowiedzi dalszego wyznaczenia terminu ze skutkiem natychmiastowym; w przypadku wypowiedzenia umów ze skutkiem natychmiastowym dłużnik rezygnuje już teraz z prawa do wnoszenia wszelkich roszczeń i zapewni niezwłoczne wydanie przedmiotów umów.

Dowód: porozumienie o odroczeniu płatności z tłumaczeniem, k. 67-71

2 sierpnia 2018 r. M. G. drogą elektroniczną (w języku angielskim) zwrócił się do członka zarządu (...) ((...)) GmbH (...) oraz do zatrudnionego w tej spółce (...) z informacją o problemach z odzyskaniem pieniędzy od swoich kontrahentów. Opis tych problemów został podsumowany stwierdzeniem:

„Krótko mówiąc potrzebuję waszego dalszego wsparcia. Obecnie 5 waszych dźwigów znajduje się w S., a 2 z nich ładują ciężarówki w Niemczech i wkrótce będą w S.”.

Dowód: korespondencja elektroniczna z 2 sierpnia 2018 r. z tłumaczeniem, k. 59-61

2 października 2018 r. (...) ((...)) GmbH skierowała do A.M. – (...) pismo zatytułowane „wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym, umowa leasingu nr (...)(...)”. W piśmie tym wskazała, że zgodnie z § 9.1 umowy leasingu wypowiada stosunek umowny ze skutkiem natychmiastowym; zgodnie z § 9.3 użytkowanie wymienionego w umowie przedmiotu leasingu jest zabronione od momentu otrzymania tego pisma; prawo do odtransportowania przedmiotu leasingu zostaje niniejszym przeniesione na firmę (...); należy niezwłocznie umożliwić odtransportowanie przedmiotu leasingu.

2 października 2018 r. (...) ((...)) GmbH skierowała do A.M. – (...) pismo zatytułowane „wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym, umowa leasingu nr (...)(...)”. W piśmie tym wskazała, że zgodnie z § 9.1 umowy leasingu wypowiada stosunek umowny ze skutkiem natychmiastowym; zgodnie z § 9.3 użytkowanie wymienionego w umowie przedmiotu leasingu jest zabronione od momentu otrzymania tego pisma; prawo do odtransportowania przedmiotu leasingu zostaje niniejszym przeniesione na firmę (...); należy niezwłocznie umożliwić odtransportowanie przedmiotu leasingu.

2 października 2018 r. (...) ((...)) GmbH skierowała do A.M. – (...) pismo zatytułowane „wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym, umowa najmu z opcją wykupu nr 29.851”. W piśmie tym wskazała, że zgodnie z § 9.1 umowy najmu z opcją wykupu wypowiada stosunek umowny ze skutkiem natychmiastowym; zgodnie z § 9.3 użytkowanie wymienionego w umowie przedmiotu najmu jest zabronione od momentu otrzymania tego pisma; prawo do odtransportowania przedmiotu leasingu zostaje niniejszym przeniesione na firmę (...); należy niezwłocznie umożliwić odtransportowanie przedmiotu najmu.

Każde z tych pism zostało podpisane przez dwóch członków zarządu (...) ((...)) GmbH: S. S. (3) i S. S. (4).

Dowód: wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym - umowa leasingu nr (...)(...), k. 72-73

wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym - umowa leasingu nr (...)(...), k. 90-91

wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym - umowa najmu z opcją wykupu nr 29.851, z tłumaczeniami, k. 107-108

10 października 2018 r. pełnomocnik A.M. – (...) adwokat (R.) P. K. - powołując się na udzielone przez tą spółkę pełnomocnictwo - zwrócił się do członków zarządu (...) ((...)) GmbH (...) z pismem informującym, złożone wypowiedzenia nie zostają przyjęte, tym samym umowy leasingu i najmu obowiązują w dalszym ciągu. Odnosząc się do dotychczasowych rozmów zaproponował spotkanie w celu wypracowania polubownego rozwiązania sporu i dalszego obowiązywania umów.

Dowód: pismo z 10 października 2018 r. z tłumaczeniem, k. 119-121

11 października 2018 r. (...) ((...)) GmbH wystawiła A.M. – (...) rachunek numer (...) .472, w którym wskazana została niezapłacona należność, m.in. z umów:

- numer 29.727 w wysokości 35.932,02 euro,
- numer 30.243 w wysokości 27.466,20 euro,
- numer 29.851 w wysokości 13.496 euro.

Dowód: rachunek numer (...) .472 z 11 października 2018 r., k. 75

12 października 2018 r. adwokat P. K. drogą elektroniczną zwrócił się do członka zarządu (...) ((...)) GmbH (...) oraz do zatrudnionego w tej spółce (...) wskazując - w nawiązaniu do wcześniejszych rozmów telefonicznych - lokalizacje dźwigów, które otrzymał od M. G., w szczególności wskazał, że dwa dźwigi 180 t oraz jeden 100 t znajdują się w S., ulica (...), poinformował też, że szczegółowe informacje o lokalizacji pozostałych dźwigów, znajdujących się w Hiszpanii, zostaną posłane. Dalej wskazał, że M. G. potwierdza, że jest w posiadaniu maszyn, chciałby znaleźć w obecnej sytuacji rozwiązanie, ceni sobie bowiem bardzo dotychczasowe wsparcie ze strony (...) / (...) i chciałby kontynuować współpracę „w perspektywie średnioterminowej”. Poinformował również, że w kolejnych dniach M. G. złoży konkretną propozycję dotyczącą kolejnych płatności.

Dowód: korespondencja elektroniczna z 12 października 2018 r. z tłumaczeniem, k. 62-66

12 października 2018 r. (...) ((...)) GmbH i (...) zawarły „**umowę cesji**”.

W umowie tej wskazane zostało, że (...) ((...)) GmbH zawarła z A.M. – (...) m.in. umowy leasingu o numerach (...) (...) i 30.243 oraz umowę najmu z opcją wykupu o numerze 29.851; spółka A.M. – (...) zalega ze spłatą rat leasingu oraz rat najmu z opcją wykupu, mimo zawartego porozumienia o odroczeniu płatności z 27 kwietnia 2018 r.; pismami z 2 października 2018 r. umowy te zostały wypowiedziane przez (...) ((...)).

Spółki (...) ((...)) i (...) są zgodne co do tego, że (...) powinna wykupić dźwigi na podstawie zawartych przez strony w odniesieniu do tych dźwigów porozumień dotyczących wykupu i gwarancji - przy czym zgodnie z pkt 1 c porozumień dotyczących wykupu i gwarancji przeniesienie wymienionych wyżej dźwigów niezbędne do nabycia własności zgodnie z § 929 zdanie 1 (...) zostaje zastąpione zgodnie z § 931 (...) przez cesję na rzecz spółki (...) przysługujących spółce (...) ((...)) wobec A.M. – (...) roszczeń o własność i wydanie dźwigów; strony są zgodne, iż cesja powinna odbyć się, inaczej niż przewiduje regulacja zawarta w pkt 1 c porozumień dotyczących wykupu i gwarancji, bezwarunkowo, a nie pod warunkiem zawieszającym po zapłacie pozostałej części ceny zakupu.

Na tej podstawie spółki (...) ((...)) i (...) postanowiły, że spółka (...) ((...)) dokonuje cesji na rzecz spółki (...) wszystkich przysługujących jej wobec A.M. – (...) praw do wymienionych w preambule dźwigów, w szczególności prawa własności/przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz wszelkich umownych i ustawowych roszczeń o wydanie dźwigów jak i roszczeń o posiadanie.

Spółka (...) przyjęła cesję.

Strony oświadczyły, że są zgodne co do tego, iż przez zawarcie niniejszej umowy cesji prawo własności do wymienionych w preambule dźwigów przechodzi zgodnie z § 929 i § 931 na spółkę (...).

Spółka (...) zobowiązała się zapłacić na rzecz spółki (...) uzgodnioną łączną kwotę wykupu w wysokości 4.531.852,50 euro wraz z podatkiem VAT w wysokości 19% najpóźniej do 31 października 2018 r.

Dowód: umowa cesji z tłumaczeniem, k. 110-114

(...) wytoczyła przeciwko A.M. – (...) przed Sądem Krajowym w D. (L. D.) powództwo o wydanie rzeczy ruchomych, m.in. w postaci dźwigów:

-.

- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny pojazdu (...).

Sprawa została zarejestrowana pod numerem O 297/18.

Fakt niesporny

Sąd Krajowy w D. (L. D.) sprawie nr 10 O 297/18 postanowieniem z 19 października 2018 r., sprostowanym postanowieniem z 25 października 2018 r., w postępowaniu zabezpieczającym (...) przeciwko A.M. – (...), udzielił (...) zabezpieczenia roszczenia - z uwagi na szczególnie pilny przypadek bez wcześniejszej ustnej rozprawy - nakazując wydanie tymczasowo siedmiu znajdujących się w jej pośrednim lub bezpośrednim posiadaniu dźwigów, m.in. wymienionych w postanowieniu jako drugi, trzeci i piąty następujących dźwigów:

-.

- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny pojazdu (...),

wyznaczonemu przez (...) komornikowi,

na koszt A.M. – (...), w depozyt,

na okres do momentu, gdy zostanie podjęta prawomocna decyzja co do istnienia roszczenia o wydanie pomiędzy stronami postępowania lub gdy zostanie zawarte odpowiednie porozumienie.

Następnie Sąd Krajowy w D. wydał zaświadczenie o wykonalności wydanego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, zgodne z art. 53 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (k. 125-140).

Dowód: postanowienia oraz zaświadczenie o wykonalności, k. 122-147

(...) w odniesieniu do trzech spośród siedmiu dźwigów, których dotyczyło postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia wydane przez Sąd Krajowy w D. (L. D.) 19 października 2018 r. w sprawie nr 10 O 297/18 (tych trzech dźwigów, które znajdowały się w S.), złożyła wniosek o wszczęcie postępowania zabezpieczającego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K..

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą **VII Km 730/18**.

25 lutego 2019 r. komornik skierował do A.M. – (...) pismo „zawiadomienie o wszczęciu zabezpieczenia”, w którym wezwał do wydania ruchomości komornikowi w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem przystąpienia do przymusowego odbioru rzeczy.

Dowód: postanowienie w sprawie VII Km 730/18, k. 241

11 marca 2019 r. na posiedzeniu jawnym Sądu Krajowego w D., w sprawie nr 10 O 297/18, członkowie zarządu (...) oraz M. G. jako członek zarządu A.M. – (...) zawarli ugodę, na mocy której spółka A.M.–Kran W. zgodziła się - zgodnie z postanowieniem Sądu Krajowego w D. z 25 października 2018 r. - wydać tymczasowo do 1 kwietnia 2019 r. na własny koszt, w celu oddania na przechowanie, znajdujących się jej pośrednim lub bezpośrednim posiadaniu żurawi samochodowych wraz z wyposażeniem, znajdujących się w Polsce - zgodnych z postanowieniem Sądu Krajowego w D. z 25 października 2018 r. nr 2, 3, i 5 - starszemu komornikowi sądowemu K. H..

Odnosnie pozostałych żurawi, znajdujących się na terenie Hiszpanii, strony uzgodniły, że polecą notariuszowi aktualnie dysponującym dokumentami i kluczami pojazdów, aby wydał żurawie przedsiębiorstwu (...) celem ich dostarczenia do Niemiec.

Dowód: protokół posiedzenia jawnego w sprawie nr 10 O 297/18 z tłumaczeniem, k. 148-153

Postanowieniem z 29 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w Neuruppin w sprawie 15IN 12/19 otworzył postępowanie upadłościowe A.M. – (...) w S. wskazując, że dłużnik jest niewypłacalny i nadmiernie zadłużony oraz że przewidywana wolna masa upadłości pokryje koszty postępowania.

Dowód: postanowienie w sprawie 15IN 12/19 z tłumaczeniem, k. 369-372

Znajdujące się w Polsce dźwigi o numerach:

-.

- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, nr identyfikacyjny pojazdu (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -4, nr identyfikacyjny pojazdu (...),

nie zostały w toku postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K. w sprawie VII Km 730/18 wydane przez A.M. – (...).

Fakty niesporne

Postanowieniem z 18 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie niniejszej (VIII GC 226/19) udzielił uprawnionej (...) z siedzibą w L. ((...) dodatkowego zabezpieczenia powództwa przeciwko obowiązanej E.-2 sp. z o.o. z siedzibą w S., obok zabezpieczenia udzielonego postanowieniem z 26 marca 2019 r. wydanym w sprawie VIII GCo 48/19 (przed wszczęciem niniejszego postępowania), przez zajęcie ruchomości w postaci będących przedmiotem sprawy trzech dźwigów, do czasu zakończenia niniejszego postępowania.

Postanowieniem z 18 listopada 2019 r., w sprawie I AGz 92/19, Sąd Apelacyjny w Szczecinie odrzucił zażalenie E.-2 sp. z o.o. w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I zaskarżonego postanowienia (o uchyleniu własnego postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku o udzielenie dodatkowego zabezpieczenia), w punkcie II oddalił zażalenie w pozostałym zakresie, (tj. w zakresie udzielenia dodatkowego zabezpieczenia uprawnionej (...) w L. fan der P. przeciwko obowiązanej E.-2 sp. z o.o. w S. obok zabezpieczenia udzielonego postanowieniem z 26 marca 2019 r. w sprawie VIII GCo. 48/19 przez zajęcie ruchomości w postaci dźwigów o nr VIN (...), (...) i (...)).

Postanowienie wydane w sprawie niniejszej przez Sąd Okręgowy w Szczecinie - k. 243-245

Postanowienie wydane w sprawie niniejszej przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie - k. 297-301

Na podstawie postanowienia w przedmiocie udzielenia dodatkowego zabezpieczenia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 18 października 2019 r. (w sprawie VIII GC 226/19) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K. wszczął postępowanie zabezpieczające pod sygnaturą **VII GKm 93/19**.

30 lipca 2019 r. w ramach tego postępowania komornik dokonał zajęcia dźwigów. Sporządzony został „protokół zajęcia ruchomości”, w którym wskazane zostało, że komornik w celu zabezpieczenia wierzytelności przysługującej wierzycielowi (...) od dłużnika E. - 2 sp. z o.o. zajął dźwigi o numerach:

-.

- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -5, (...),
- tadano faun dźwig, Typ (...) -4, (...).

Dłużnik wymienił jako właściciela rzeczy wyszczególnionych w protokole zajęcia A.M. – (...). Zajęte ruchomości, na których umieszczono kartki z pieczęcią komornika, pozostawiono we władaniu dłużnika.

Protokół został podpisany przez M. G..

Dowód: protokół zajęcia ruchomości z 30 lipca 2019 r., k. 492

29 kwietnia 2020 r. w sprawie **VII GKm 93/19** Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K. wydał postanowienie - w postępowaniu w przedmiocie zabezpieczenia - którym oddalił wniosek pełnomocnika (...) o zmianę dozorca zajętych ruchomości na osobę inną niż obowiązana spółka (...) -2.

Dowód: postanowienie z 29 kwietnia 2020 r. – k. 494-495

24 września 2019 r. M. G. został przesłuchany w charakterze świadka przez funkcjonariusza Komisariatu Policji S.-D..

M. G. zeznał, że jednostki dźwigowe o nr VIN (...), (...) i (...) zostały nabyte przez spółkę A.M. – (...), której jest prezesem, na podstawie umowy sprzedaży ratalnej z 28 stycznia 2015 r., zawartej z (...). Wskazał nadto, że argument ten został podniesiony w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygnaturą VIII GC 226/19. M. G. zeznał również, iż z chwilą podpisania tej umowy własność trzech jednostek dźwigowych przeszła na kupującego, tj. A.M. – (...). Jednocześnie zaznaczył, że wniosek uprawnionej o odebranie dozoru wyżej wymienionych pojazdów obowiązanej spółce (...) -2 został oddalony, podobnie jak wniosek o udzielenie dodatkowego zabezpieczenia .

Dowód: protokół przesłuchania świadka z 24 września 2019 r. – k. 471-473

Prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin-P. w S. A. B. - po zapoznaniu się z aktami postępowania PR 2 Ds. 66.2019 w sprawie o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - wydał dwa postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych:

- postanowieniem z 11 grudnia 2019 r. uznał za dowód rzeczowy dźwig o numerach identyfikacyjnych (...); wskazany dowód rzeczowy wraz z kłuczykiem zwrócił E.-2 sp. z o.o. celem dalszego wykonywania przez nią dozoru w postępowaniu VII GKm 93/19; z uwagi na znaczne koszty przechowywania nakazał wydać dźwig niezwłocznie, jeszcze przed uprawomocnieniem postanowienia;
- postanowieniem z 13 grudnia 2019 r. uznał za dowód rzeczowy dźwigi o numerach identyfikacyjnych VIN (...) i VIN (...); wskazane dowody rzeczowe wraz z kłuczykami wydał na przechowanie E.-2 sp. z o.o.; z uwagi na znaczne

koszty przechowywania dźwigi nakazał wydać niezwłocznie, jeszcze przed uprawomocnieniem postanowienia; realizację postanowienia zlecił jednostkom policji.

Dowód: postanowienie z 11 grudnia 2019 r. – k. 497-498

postanowienie z 13 grudnia 2019 r. – k. 500-501

Ocena dowodów:

W rozpoznawanej sprawie - na podstawie art. 9 ust 1 Ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) - zastosowanie znalazły przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym od 7 listopada 2019 r. (z wyłączeniem przepisów regulujących postępowanie w sprawach gospodarczych). Zgodnie z art. 243² k.p.c. dokumenty znajdujące się w aktach sprawy lub do nich dołączone stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia.

Stan faktyczny sprawy obejmował fakty po części niesporne, po części ustalone w oparciu o dowody z dokumentów. Pozostałe dowody powoływane przez strony zostały pominięte na podstawie art. 235² § 1 pkt 1,2,3 k.p.c., z przyczyn opisanych niżej.

Złożone przez strony dokumenty zostały ocenione jako dowody wiarygodne, co więcej żadna ze stron nie podnosiła zarzutów podważających ich autentyczność. Jedyne pełnomocnik pozwanej na rozprawie 6 sierpnia 2020 r. wyraził wątpliwość co do tożsamości osób, które podpisały dokumenty w postaci oświadczeń o wypowiedzeniu umowy leasingu. W aktach sprawy znajdują się trzy pisma z 2 października 2018 r., wypowiadające dwie umowy leasingu oraz umowę najmu z opcją wykupu, z których treści wynika, że zostały podpisane przez S. S. i S. S.. Z porównania podpisów złożonych przez te osoby na omawianych dokumentach z podpisami na pozostałych dokumentach znajdujących się w aktach sprawy przyjąć trzeba, że nie budzi wątpliwości, iż zostały one złożone przez członków zarządu (...) ((...)) S. S. (3) i S. S. (4). Obaj członkowie zarządu podpisują się w sposób charakterystyczny, podpisy te są czytelne, zawierają wiele cech identyfikacyjnych, porównywalnych z podpisami na innych dokumentach, tym samym w ocenie Sądu nie ma wątpliwości co do tożsamości osób podpisujących pisma z 2 października 2018 r., wypowiadające umowy leasingu oraz umowę najmu.

Pominięciu podlegał wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na pozew o zwrócenie się do Sądu Krajowego w D. o dokumenty dotyczące sprawy nr 10 O 297/18. Dowody te miały wykazać - w zamierzeniu pozwanej - że pozwana nie posiada legitymacji biernej w niniejszej sprawie, nie jest bowiem posiadaczem objętych przedmiotem sporu rzeczy, takim posiadaczem miałyby być bowiem A.M. – (...). Pozwana powołała w celu wykazania braku legitymacji po swojej stronie (a więc w celu wykazania faktu posiadania dźwigów przez A.M. – (...)) także inne dowody: z zeznań świadków Ł. B., S. M., C. S., Y. M., a także dowód z przesłuchania stron.

Potrzeba powołania tych dowodów przestała być aktualna w momencie, kiedy powódka złożyła pismo procesowe z 30 czerwca 2020 r., do którego załączono szereg dowodów, w tym dokumenty urzędowe potwierdzające fakt posiadania spornych dźwigów przez pozwaną spółkę, m.in. protokół zajęcia wszystkich trzech spornych ruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K., sporządzony w postępowaniu zabezpieczającym w sprawie VII GKm 93/19, na podstawie wydanego w niniejszej sprawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia z 18 czerwca 2019 r., z zastosowaniem sposobu zabezpieczenia polegającego na zajęciu komorniczym (k. 243-245). Protokół zajęcia z 30 lipca 2019 r. (k. 492) został sporządzony w przepisanej formie przez powołany do tego organ władzy i w zakresie jego działania, stanowi więc dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). W protokole tym komornik wskazał, że zajęł dźwigi będące przedmiotem niniejszego procesu, będące w posiadaniu pozwanej i pozostawił je w jej władaniu. Kolejnym dokumentem urzędowym jest postanowienie komornika wydane w tej samej sprawie 29 kwietnia 2020 r., którym komornik oddalił wniosek pełnomocnika powódki o zmianę dozorca zajętych ruchomości na osobę inną, niż obowiązana spółka (...)–2. Wobec wykazania za pomocą dokumentów urzędowych, że pozwana pozostaje

posiadaczem spornych rzeczy, nie było potrzeby przeprowadzania dowodów powołanych przez pozwaną w celu wykazania braku legitymacji biernej po jej stronie, fakt ten został już bowiem udowodniony.

Wyjaśnić trzeba również, że dowody zmierzające do wykazania stanu posiadania powoływała również strona powodowa w pozwie, dążąc do udowodnienia, że posiadaczem spornych rzeczy jest pozwana. Uwzględniając te wnioski dowodowe Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał postanowienia zobowiązujące osoby trzecie do złożenia powoływanych przez powódkę dokumentów (postanowienia z 28 maja 2020 r.), osoby trzecie udzieliły odpowiedzi i złożyły część wnioskowanych przez powódkę dowodów, okazały się one jednak nieprzydatne dla rozstrzygnięcia wobec wspomnianego już wcześniej pisma procesowego powódki z 30 czerwca 2020 r., do którego załączono dokumenty urzędowe, potwierdzające istotne dla rozstrzygnięcia fakty, które zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów winna udowodnić powódka (fakty potwierdzające legitymację bierną pozwanej). Tym samym nie było potrzeby przeprowadzenia również pozostałych dowodów wnioskowanych przez stronę powodową, zmierzających do wykazania legitymacji biernej pozwanej.

Brak było również podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego z powoływanych przez pozwaną zeznań świadków C. S., Y. M., a także dowodu z przesłuchania stron - zawnioskowanych w odpowiedzi na pozew oraz sprecyzowanych w piśmie procesowym z 20 marca 2020 r. - w celu wykazania treści dokumentów obrazujących stosunki prawne między trzema podmiotami: A.M. – (...), (...) ((...)) GmbH oraz powódką. Dowody takie byłyby bowiem dowodami przeciwko osnowie dokumentów powstałych między tymi podmiotami i jako takie są niedopuszczalne w niniejszym procesie w świetle art. 247 k.p.c.

Pozwana powoływała również dowody z zeznań wymienionych świadków i stron w celu wykazania stanu właścicielskiego spornych dźwigów. Również ten dowód jest niedopuszczalny, dowód z zeznań świadków i stron zmierza bowiem co do zasady do wykazania faktów (zdarzeń, które miały miejsce w przeszłości), a nie w celu dokonania subsumpcji, która jest aktem dokonywanym przez Sąd. Tymczasem dowód z przesłuchania świadków bądź stron w celu wykazania stanu właścicielskiego zmierzałby do tego, aby osoby te w ramach przesłuchania dokonały subsumpcji stwierdzając, że właścicielem spornych dźwigów nie jest powódka.

Dowody te zostały więc pominięte, jako że ich przeprowadzenie wyłącza przepis ustawy.

Nie było również podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu prawa obcego, w sprawie nie pojawiły się bowiem na gruncie prawa niemieckiego szczególnie zawile kwestie prawne wymagające analizy orzecznictwa sądów niemieckich bądź analizy rozbieżnych poglądów doktryny. Tym samym w sprawie nie były wymagane wiadomości specjalne.

Na tle niniejszej sprawy podkreślić należy jeszcze jeden aspekt, wynikający z art. 6 k.p.c., zgodnie z którym: Sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy.

W rozpoznawanej sprawie przeprowadzenie powoływanych przez pozwaną dowodów mogłoby doprowadzić do nadmiarowego przewlekania postępowania, o czym świadczy fakt, że świadkowie będący pracownikami pozwanej nie stawili się na rozprawie, przy czym tylko jeden z nich złożył zwolnienie lekarskie, a drugi nie usprawiedliwił swojej nieobecności (była to druga rozprawa, na pierwszej wyznaczonej w trybie art. 212 k.p.c. nie podjęto żadnych czynności procesowych - z wyjątkiem zobowiązania stron do złożenia pism procesowych - z uwagi na zwolnienie lekarskie pełnomocnika pozwanej).

Zauważyć również trzeba, że w oparciu o postanowienie wydane przed wszczęciem niniejszego procesu w sprawie VIII GCo 48/19 powódka uzyskała zabezpieczenie roszczenia dochodzonego pozwem (przez zobowiązanie pozwanej do nieprzemieszczania spornych dźwigów poza granice Gminy M. S. oraz zobowiązanie jej do ich niezbywania, nierozporządzania, nieprzekazywania podmiotom trzecim), następnie postanowieniem z 18 czerwca 2019 r. wydanym w niniejszej sprawie udzielono powódce dodatkowego zabezpieczenia przez zajęcie ruchomości w postaci spornych dźwigów. W przedmiocie dodatkowego zabezpieczenia orzeczono przy tym ze względu na to, że zastosowany w sprawie

VIII GCo 48/19 sposób zabezpieczenia okazał się nieskuteczny, powódka uprawdopodobniła bowiem, że po wydaniu postanowienia dźwigi zmieniły swoje położenie i niektóre znajdują się poza S., tym samym pozwana nie stosowała się do orzeczonego sposobu zabezpieczenia. W piśmie procesowym z 30 czerwca 2020 r. powódka wskazywała na dalsze czynności pozwanej, uchybiające orzeczeniu o udzieleniu zabezpieczenia, w szczególności na to, że dźwigi w czasie dozoru wykonywanego przez pozwaną zostały przez nią przemalowane oraz zerwane zostały z nich znaki zajęcia komorniczego (na tą okoliczność powódka powołała dowody w postaci dokumentacji fotograficznej).

Mając na uwadze takie zachowanie pozwanej w postępowaniu zabezpieczającym, które narusza dobre obyczaje procesowe, o jakich mowa w art. 3 k.p.c. (zgodnie, z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody), przyjęć należało, że powoływanie przez pozwaną w niniejszym procesie dowodów zmierzających do wykazania faktów udowodnionych dokumentami urzędowymi bądź też niedopuszczalnych z mocy ustawy jest jedynie elementem gry procesowej, zmierzającej do przewlekania postępowania.

Ocena prawna:

Podstawą prawną powództwa jest art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Na powódce spoczywa ciężar udowodnienia następujących faktów:

1. powódka jest właścicielem spornych ruchomości w postaci trzech dźwigów;
2. pozwana jest posiadaczem spornych ruchomości w postaci trzech dźwigów.

Obrona pozwanej sprowadzała się do zaprzeczenia, że powódka jest właścicielem spornych dźwigów (tym samym powódka nie posiada legitymacji czynnej), jak również do zaprzeczenia, że pozwana jest posiadaczem dźwigów (tym samym pozwana nie posiada legitymacji biernej).

W zakresie obu przesłanek obrona pozwanej okazała się chybiona. Przesłanki te zostaną omówione w kolejności podnoszonych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew zarzutów, to jest najpierw przesłanka dotycząca legitymacji biernej po stronie pozwanej, a w dalszej kolejności przesłanka dotycząca legitymacji czynnej powódki.

W zakresie legitymacji biernej pozwanego w procesie windykacyjnym wyjaśnić trzeba, że legitymację taką posiada podmiot faktycznie (fizycznie) władający rzeczą, przy czym - jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie - nie z każdym posiadaniem łączy się fizyczne władztwo nad rzeczą.

W doktrynie wskazuje się w szczególności, że element fizycznego władania rzeczą występuje zarówno w konstrukcji posiadania samoistnego, jak i zależnego (art. 336 k.c.). Jest to także niezbędny element dzierżenia (art. 338 k.c.). Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających legitymację bierną pozwanego ciąży na powodzie; to on ma udowodnić fakt, że pozwany włada jego rzeczą (art. 6 k.c.). Przesłanką skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym jest fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego w chwili wyrokowania (art. 316 § 1 k.p.c.), a wyjątkowo w toku procesu windykacyjnego (por. art. 192 pkt 3 k.p.c.). Legitymacja bierna w procesie windykacyjnym przysługuje tylko tym osobom, które faktycznie sprawują władztwo nad nieruchomością, która ma podlegać wydaniu [por. wyrok S.N. z 18.6.2015 r., III CSK 357/14]. Z żądaniem wydania nieruchomości opartym na podstawie art. 222 § 1 k.c. jej właściciel powinien wystąpić przeciwko temu, przeciwko komu zamierza prowadzić przymusowe czynności wydobywcze w postępowaniu egzekucyjnym, przy uwzględnieniu, że egzekucja może się toczyć przeciwko osobie mającej status dłużnika według brzmienia tytułu wykonawczego, a art. 791 k.p.c. zezwala na objęcie egzekucją – gdy chodzi o obowiązek wydania nieruchomości – także każdego, kto uzyskał władanie nią po wszczęciu postępowania, w którym wydano tytuł egzekucyjny [por. por. Kodeks cywilny. Komentarz, red. prof. ucz. UW dr hab. K. O., rok 2020, wydanie 26, L., oraz cytowane tam orzecznictwo].

W doktrynie podkreśla się również, że nie z każdym posiadaniem łączy się fizyczne władztwo nad rzeczą. Zarówno w literaturze, jak i w judykaturze przyjęto, że jeżeli niemający tytułu prawnego posiadacz samoistny oddał rzecz (zachowując status posiadacza samoistnego) w faktyczne władanie posiadaczowi zależnemu, roszczenie windykacyjne może być skierowane wyłącznie wobec posiadacza zależnego, np. najemcy [por. np. wyr. SN z 30.1.2014 r., IV CSK 229/13; wyr. SN z 18.3.2005 r., II CK 526/04; wyr. SN z 30.9.2004 r., IV CK 21/04; wyr. SN z 31.3.2004 r., II CK 102/02]. Pozwanym może być posiadacz samoistny, jeżeli to on bezpośrednio wykonuje władztwo nad rzeczą, chyba że oddał rzecz w dzierżenie; wówczas to dzierżyciel włada faktycznie rzeczą. Jeżeli występuje posiadacz zależny, należy pozywać posiadacza zależnego, ponieważ to on faktycznie włada rzeczą.

W rozpoznawanej sprawie faktyczne władztwo pozwanej nad spornymi rzeczami (przesądzające o legitymacji biernej pozwanej w niniejszej sprawie) zostało wykazane za pomocą dokumentu urzędowego, jakim jest protokół zajęcia wszystkich trzech spornych ruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie A. K., który wszczął postępowanie zabezpieczające pod sygnaturą VII GKm 93/19, na podstawie wydanego w niniejszej sprawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, z zastosowaniem sposobu zabezpieczenia polegającego na zajęciu komorniczym (por. postanowienie z 18 czerwca 2019 r., k. 243-245). Protokół zajęcia z 30 lipca 2019 r. (k. 492) - jak już wskazano wyżej - został sporządzony w przepisanej formie przez powołany do tego organ władzy i w zakresie jego działania, stanowi więc dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). W protokole komornik wskazał, że w celu zabezpieczenia wiarygodności przysługującej wierzycielowi (...) od dłużnika E.-2 sp. z o.o. zajął dźwigi będące przedmiotem niniejszego procesu. W protokole odnotowane zostało, że uczestniczący w zajęciu dłużnik (M. G. - prezes zarządu pozwanej spółki) oświadczył, że właścicielem rzeczy wyszczególnionych w protokole zajęcia jest A.M. - (...). Ponadto komornik odnotował w protokole, że zajęte ruchomości, na których umieszczono kartki z pieczęcią komornika, pozostawiono we władaniu dłużnika, to jest pozwanej E.-2 sp. z o.o. w S..

Zwrócić należy jeszcze uwagę na kolejny dokument, jakim jest postanowienie komornika z 29 kwietnia 2020 r., wydane również w sprawie VII GKm 93/19, którym oddalił on wniosek pełnomocnika powódki o zmianę dozorca zajętych ruchomości na osobę inną niż obowiązana spółka (...)–2.

Z powyższych dokumentów wynika wprost, że będące przedmiotem sporu trzy dźwigi zostały zajęte przez komornika i pozostawione w faktycznym władaniu dłużnika, tj. pozwanej spółki.

Nieskuteczny okazał się tym samym sposób obrony pozwanej, jaki przyjęła ona w odpowiedzi na pozew. Obrona ta opiera się na załączonych do pozwu dowodach, w oparciu o które pozwana wskazuje, że powódka na terenie Niemiec wytoczyła powództwo o wydanie spornych dźwigów przeciwko A.M. - (...), co więcej 11 marca 2019 r. przed Sądem Krajowym w D. A.M. - (...) i powódka zawarły ugodę, w ramach której spółka A.M.–Kran W. (reprezentowana przez M. G.) zgodziła się wydać tymczasowo do 1 kwietnia 2019 r. na własny koszt, w celu oddania na przechowanie, starszemu komornikowi sądowemu K. H. znajdujących się w jej pośrednim lub bezpośrednim posiadaniu dźwigów, które objęte są sporem w niniejszym postępowaniu (dźwigi wymienione w postanowieniu Sądu Krajowego w D. z 25 października 2018 r. pod numerami 2, 3, i 5) i według oświadczenia M. G. w dacie zawierania ugody znajdowały się w Polsce.

W oparciu o te dokumenty pozwana wywodzi, że podmiotem fizycznie władającym rzeczą jest A.M. - (...), a więc to ta spółka - a nie pozwana E.-2 sp. z o.o. - miałaby posiadać legitymację bierną w niniejszej sprawie.

Sposób obrony pozwanej nie uwzględnia jednakże tego, iż posiadanie jest stanem faktycznym, który polega na władaniu określoną rzeczą lub prawem przez podmiot prawa cywilnego. Oznacza to, że w każdej chwili stan ten może ulec zmianie. Tym samym A.M. - (...) w dacie zawierania ugody, to jest w marcu 2019 r., istotnie mogła być posiadaczem spornych ruchomości, jednakże z dokumentów urzędowych omówionych wyżej (protokół zajęcia przez komornika z 30 lipca 2019 r.) wynika, że posiadanie to zostało później przeniesione na pozwaną E.-2 sp. z o.o., która od tej pory ma sporne dźwigi w swoim fizycznym władaniu.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bez znaczenia jest to, w jakich okolicznościach oraz w oparciu o jaki tytuł prawny (bądź też bez tytułu prawnego) posiadanie zostało przeniesione z A.M. – (...) na pozwaną E.–2 sp. z o.o.

Z akt sprawy wynika również, że A.M. – (...) nie wykonała umowy ugody zawartej z powódką przed Sądem Krajowym w D., powódka wystąpiła więc w Polsce do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania zabezpieczającego, dotyczącego zabezpieczenia udzielonego przez Sąd niemiecki, sprawa została zarejestrowana przez polskiego komornika pod sygnaturą VII Km 730/18, który jednak niemieckiego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia nie wykonał, prawu polskiemu nie jest bowiem znany sposób zabezpieczenia zastosowany przez Sąd niemiecki, polegający na wydaniu rzeczy komornikowi na przechowanie. Następnie - w nieustalonych okolicznościach - posiadanie zostało przeniesione z A.M. – (...) na pozwaną, powódka wystąpiła więc z procesem windykacyjnym w niniejszej sprawie, również uzyskując tytuł zabezpieczenia, tyle że z zastosowaniem sposobu polegającego na zajęciu komorniczym, który został wykonany.

Dodać trzeba, że wobec złożenia przez powodową spółkę wraz z pismem procesowym z 30 czerwca 2020 r. szeregu dowodów (w tym dokumentów urzędowych), z których wynika, że posiadanie spornych rzeczy przeszło z A.M. – (...) na pozwaną, bezprzedmiotowe stało się przeprowadzanie dowodów powołanych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew w celu wykazania, że posiadaczem spornych rzeczy jest A.M. – (...), a nie pozwana spółka. Nawet jeżeli istotnie posiadanie było przy A.M. – (...) w dacie złożenia odpowiedzi na pozew (to jest w maju 2019 r.), to Sąd bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), na tą datę z dokumentów urzędowych (protokół zajęcia z 30 lipca 2019 r. i postanowienie w sprawie GKm 93/19) wynika zaś, że podmiotem faktycznie władającym spornymi nieruchomościami jest pozwana.

Przesądza to o nieskuteczności obrony pozwanej opartej o zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanej.

Drugi zarzut podniesiony w odpowiedzi na pozew dotyczy braku legitymacji czynnej po stronie powódki.

Pozwana wywodzi, że A.M. – (...) nabyła objęte sporem dźwigi na podstawie umów sprzedaży z powódką. Pozwana oświadczyła w odpowiedzi na pozew, że przeczy temu, iż zgodnie z prawem niemieckim do przeniesienia własności rzeczy ruchomych istnieje obowiązek ich wydania. Wydanie jest - zdaniem pozwanej - jedynie wykonaniem umowy sprzedaży, a nie elementem konstrukcyjnym tej umowy.

Pozwana stoi więc na stanowisku, że A.M. – (...) zawierając umowę sprzedaży z powódką (tj. przez same oświadczenia woli stron w przedmiocie sprzedaży) nabyła zgodnie z prawem niemieckim prawo własności spornych dźwigów i na tym opiera podnoszony zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódki. Tak też wskazywał prezes zarządu pozwanej M. G. podczas przesłuchania w charakterze świadka przed funkcjonariuszem Komisarjatu Policji S.-D. w dniu 24 września 2019 r., powołując się na niniejszą sprawę i podnoszone w niej zarzuty. Należy również zauważyć, że w protokole zajęcia ruchomości z 30 lipca 2019 r. M. G. tak samo oświadczył wobec komornika wskazując, że właścicielem zajętych rzeczy jest A.M. – (...) (zgodnie z protokołem zajęte przez komornika ruchomości, na których umieszczono kartki z pieczęcią komornika, pozostawiono we władaniu dłużnika, to jest pozwanej spółki).

Należy jednak zauważyć, że w korespondencji prowadzonej 2 sierpnia 2018 r. przez M. G. jako członka zarządu A.M. – (...) z członkiem zarządu oraz pracownikiem (...) ((...)) GmbH - (...) oraz C. M. G. prosił on o dalsze wsparcie, polegające na odroczeniu płatności rat, posługując się sformułowaniem „wasze dźwigi” (por. korespondencja elektroniczna z 2 sierpnia 2018 r. z tłumaczeniem - k. 59-61). Z powyższego wynika, że M. G. nie kwestionował wówczas tego, że A.M. – (...) nie jest właścicielem dźwigów. W tych okolicznościach jego późniejsze twierdzenia co do własności dźwigów przysługującej A.M. – (...) należy uznać jedynie za wyraz sposobu obrony w postępowaniach sądowych, zabezpieczających i egzekucyjnych.

Stan prawny co do własności będących przedmiotem sporu dźwigów istotnie należy ocenić na gruncie prawa niemieckiego, tak jak wskazuje pozwana.

Rozważania w tym temacie rozpocząć należy od tego, że na gruncie niemieckiego kodeksu cywilnego (B. G., w skrócie (...)), na płaszczyźnie umów sprzedaży, obowiązuje zasada rozdziału (T.) i zasada abstrakcyjności (A.), zaś umowa sprzedaży (nazywana umową kupna - K.) jest umową wyłącznie zobowiązującą, wykazując tym samym istotną różnicę w porównaniu do umowy sprzedaży na gruncie prawa polskiego, w którym umowa sprzedaży jest umową zobowiązująco-rozporządzającą (o podwójnym skutku).

Dla wyjaśnienia tej kwestii wskazać trzeba na art. 155 § 1 k.c., zgodnie z którym w prawie polskim umowa zobowiązująca do przeniesienia własności, tj. m.in. umowa sprzedaży, powoduje nie tylko powstanie stosunku zobowiązaniowego, ale i przenosi własność na nabywcę będącego stroną umowy; innymi słowy umowa taka wywołuje zarówno skutek obligacyjny w postaci powstania stosunku zobowiązaniowego, jak i skutek rzeczowy w postaci rozporządzenia prawem własności polegający na jego przeniesieniu na nabywcę. W nauce prawa umowa taka określana jest mianem umowy zobowiązująco-rozporządzającej lub umowy o podwójnym skutku.

Tymczasem w prawie niemieckim umowa kupna uregulowana jest w § 433 (...) (zatytułowanym: typowe obowiązki umowne przy umowie kupna), który ma następujące brzmienie:

§ 433 ust. 1 : Przez umowę kupna sprzedawca rzeczy zostaje zobowiązany do wydania kupującemu rzeczy i do przeniesienia własności rzeczy. Sprzedawca przenosi na kupującego rzecz wolną od wad fizycznych i prawnych.

§ 433 ust. 2: Kupujący jest zobowiązany zapłacić sprzedawcy uzgodnioną cenę i odebrać rzecz.

Z powyższego wynika, że zawierając umowę kupna sprzedawca zobowiązuje się jedynie do przeniesienia własności rzeczy na kupującego, zaś kupujący zobowiązuje się jedynie do zapłacenia ceny i odbioru rzeczy. Nie oznacza to jeszcze, że kupujący nabył własność rzeczy. Jest to właśnie konsekwencja obowiązującej zasady rozdziału (T.).

Aby własność przeszła potrzebne jest rzeczowe wykonanie umowy, czego nie regulują przepisy dotyczące zobowiązań, ale przepisy prawa rzeczowego, tj. § 929 (...), zgodnie z którym:

§ 929: Aby przenieść własność majątku ruchomego wymagane jest, aby właściciel przekazał majątek nabywcy i oboje są zgodni, że własność powinna zostać przeniesiona. Jeżeli nabywca jest w posiadaniu majątku wystarczy, że zgadza się na przeniesienie własności.

Wyjaśnić dalej trzeba, że przy kupnie rzeczy ruchomej zawierane są trzy umowy (R.): umowa kupna na podstawie § 433 (...) zobowiązująca; umowa rzeczowa odnośnie sprzedanej rzeczy, umowa rzeczowa odnośnie pieniędzy.

Trzeba również mieć na względzie, że w prawie niemieckim obowiązuje zasada abstrakcyjności (A.), która oznacza, iż ważność czynności rozporządzającej (przeniesienie własności) nie jest zależna, inaczej jak w prawie polskim, od ważności umowy zobowiązującej do przeniesienia własności. Tym samym np. nieważność umowy kupna nie ma wpływu na ważność czynności rozporządzającej.

W praktyce zdarza się, zwłaszcza przy umowach kupna rzeczy o dużej wartości (jak w niniejszej sprawie), że kupujący nie ma wystarczających własnych środków finansowych. Występuje wówczas do podmiotu prowadzącego działalność w zakresie usług leasingu bądź sprzedaży ratalnej, zawiera z nim umowę leasingu, zaś leasingodawca informuje o tym, sprzedawcę.

Dalszy przebieg wydarzeń przedstawia się podobnie jak w niniejszej sprawie, na tle której krótko przypomnieć trzeba, że w odniesieniu do każdego z dźwigów A.M. – (...) zawierała z powódką umowę kupna, była to jednak zgodnie z prawem niemieckim umowa jedynie umowa zobowiązująca, nie wywołująca skutku w postaci przejścia własności rzeczy na A.M. – (...) (pозwana nic innego nie udowodniła). Własność rzeczy pozostała przy powódce.

Następnie A.M. – (...) zawierała umowy leasingu (względnie najmu) z (...) ((...)) GmbH, zaś powódka i (...) ((...)) GmbH umowy określane jako „Porozumienie dotyczące wykupu i gwarancji do umowy leasingu/najmu”. Na mocy tego porozumienia powódka (właściciel) sprzedawała leasingodawcy przedmiot leasingu (leasingodawca płacił cenę

wprost powódce), jednakże powódka zobowiązywała się – w określonych w umowie okolicznościach i na określonych warunkach – do wykupu rzeczy od leasingodawcy (stąd też strony zawierały porozumienie o wykupie, czyli o zwrotnej umowie kupna rzeczy przez powódkę od leasingodawcy, na wypadek, gdyby leasingobiorca nie wywiązywał się z umowy leasingu bądź najmu). W dokumencie zatytułowanym „Przejęcie umowy” leasingodawca deklarował zapłatę ceny rzeczy po wystawieniu przez powódkę faktury VAT oraz wnosił o dostarczenie przedmiotu leasingu wprost leasingobiorcy. Wymogi te w każdym przypadku zostały spełnione (leasingodawca płacił cenę, a powódka wydawała rzeczy leasingobiorcy - A.M. – (...)).

W wyniku opisanych wyżej umów, zawieranych między trzema podmiotami, własność rzeczy przechodziła na (...) ((...)) GmbH, zaś A.M. – (...) dostawała te rzeczy w posiadanie.

Dalszy przebieg wydarzeń był taki, że A.M. – (...) nie wywiązywała się z płatności zgodnych z umowami leasingu i najmu, 27 kwietnia 2018 r. została więc zawarta umowa ugody między A.M. – (...) i leasingodawcą („Porozumienie o odroczeniu płatności”), mocą którego leasingodawca udzielił leasingobiorcy wsparcia przy spłacie rat, zaś A.M. – (...) oświadczyła m.in., że zgadza się na to, iż: „w przypadku naruszenia postanowień porozumienia o odroczeniu płatności lub naruszenia będących jego podstawą umów leasingu i umów najmu z opcją wykupu, wierzyciel jest uprawniony do wypowiedzenia umów bez zapowiedzi dalszego wyznaczenia terminu ze skutkiem natychmiastowym”. Następnie M. G. prosił leasingodawcę o „dalsze wsparcie” (mail z 2 sierpnia 2019 r.), leasingodawca wypowiedział jednak umowy, korzystając z opcji natychmiastowego wypowiedzenia, przewidzianej w „Porozumieniu o odroczeniu płatności”.

Następnie doszło do przeniesienia własności rzeczy z (...) ((...)) GmbH [działającej już wówczas pod nową nazwą (...) ((...)) GmbH] na powódkę (...).

Nastąpiło to w drodze „umowy cesji” z 12 października 2018 r., między spółkami (...) ((...)) i powódką. Jak już wyżej wyjaśniono zgodnie z § 929 (...) do przejścia własności konieczne jest przeniesienie posiadania rzeczy oraz zgodne oświadczenie stron, że własność została przeniesiona.

Ten drugi wymóg został spełniony poprzez zapis zawarty w „umowie cesji”, gdzie strony wskazały, że „przez zawarcie niniejszej umowy cesji prawo własności do wymienionych w preambule dźwigów przechodzi zgodnie z § 929 i § 931 na spółkę (...)”.

Przeniesienie posiadania zostało więc dokonane zgodnie z § 931 (...) (zatytułowanym „cesja prawa do wydania rzeczy”), który ma następującą treść:

§ 931: w przypadku, gdy osoba trzecia posiada rzecz, to przeniesienie może zostać zastąpione w ten sposób, że właściciel przekazuje nabywcy prawo do zwrotu.

W § 931 (...) przekazanie zostaje zastąpione przez substytut przekazania. Dzięki tej regulacji właściciel może przenieść własność swojej rzeczy na nabywcę, nawet jeśli nie jest w jej posiadaniu. Ponadto § 931 (...) daje zbywcy możliwość przeniesienia własności nawet jeśli nie wie, gdzie znajduje się przedmiot (np. przeniesienie własności skradzionego przedmiotu). Innymi słowy regulacja z § 931 (...) oznacza, że jeżeli osoba trzecia jest w posiadaniu rzeczy (będącej przedmiotem umowy przenoszącej własność), to przekazanie (przeniesienie posiadania) może zostać zastąpione czynnością zbywcy, który przenosi na nabywcę swoje roszczenie wobec osoby trzeciej o zwrot rzeczy.

Tak też się stało w „umowie cesji”, w której (...) ((...)) przekazała na rzecz spółki (...) wszystkie przysługujące jej wobec A.M. – (...) prawa do dźwigów, w szczególności roszczenia o wydanie dźwigów, jak i roszczenia o ich posiadanie. Powódka oświadczyła, że przyjmuje cesję.

Tym samym na mocy „umowy cesji” prawo własności spornych dźwigów przeszło na powódkę, wraz z roszczeniem o ich wydanie.

W świetle powyższego przyjąć należy, że w oparciu o dokumenty załączone do akt sprawy powódka wykazała, że jest właścicielem rzeczy będących przedmiotem sporu, a więc posiada legitymację czynną.

Na tle sporu między powódką i pozwaną co do trzech dźwigów będących przedmiotem niniejszego postępowania odnieść należy się jeszcze do stanowisk osób trzecich, uczestniczących w opisywanych w stanie faktycznym sprawy zdarzeniach, tj. do aktualnego stanowiska A.M. – (...) i (...) ((...)) GmbH:

- zarząd spółką A.M. – (...) wykonuje obecnie syndyk masy upadłości (upadłość tej spółki ogłosił 29 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w Neuruppin w sprawie 15IN 12/19), syndyk nie rości sobie żadnych praw do objętych przedmiotem sporu dźwigów, w szczególności nie domaga się ich wydania; syndyk po zajęciu dźwigów przez komornika w wykonaniu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia wydanego w niniejszej sprawie nie wytoczył powództwa przeciwegzekucyjnego w trybie art. 841 § 1 k.c., na podstawie którego osoba trzecia może żądać zwolnienia zajętego przez komornika przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa (co więcej wg oświadczenia pełnomocnika powódki złożonego na rozprawie 6 sierpnia 2020 r. syndyk masy upadłości A.M. – (...) w postępowaniu upadłościowym złożył oświadczenie, że sporne dźwigi nie wchodzą w skład masy upadłości i nigdy nie były własnością spółki A.M. – (...), czemu pozwana nie zaprzeczyła);
- (...) ((...)) GmbH nie rości sobie żadnych praw do objętych przedmiotem sporu dźwigów, nie toczy się żadne postępowanie sądowe dotyczące tych dźwigów między (...) ((...)) GmbH i powódką (wg oświadczenia pełnomocnika powódki złożonego na rozprawie 6 sierpnia 2020 r., któremu pozwana nie zaprzeczyła).

W odpowiedzi na pozew pozwana podniosła jeszcze jeden zarzut, zakwestionowała mianowicie skuteczność wypowiedzenia przez (...) ((...)) GmbH spółce A.M. – (...) umów leasingu, gdyż oświadczenie o wypowiedzeniu miałyby być podpisane przez osoby nieuprawnione do reprezentacji leasingodawcy. Zarzut ten jest nieuzasadniony, na co wprost wskazuje wydruk z niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D., gdzie pod numerem (...) zarejestrowana jest (...) ((...)) i gdzie wskazano, że spółka reprezentowana jest przez dwóch członków zarządu działających łącznie lub przez jednego członka zarządu działającego z prokurentem, członkami zarządu są zaś: T. O., S. S. (1), S. S. (2); prokurentów nie ustanowiono. Tymczasem - jak już wspomniano powyżej - trzy pisma z 2 października 2018 r., wypowiadające dwie umowy leasingu oraz umowę najmu, dotyczące rzeczy będących przedmiotem niniejszego sporu, podpisało dwóch członków zarządu w osobach S. S. (3) i S. S. (4). Podpisy te są czytelne, zawierają wiele cech identyfikacyjnych, porównywalnych z podpisami na innych dokumentach znajdujących się w aktach sprawy i podpisanych przez te same osoby. Żadnych innych zarzutów poza nieprawidłową reprezentacją leasingodawcy pozwana w niniejszym procesie nie podnosiła.

Dodatkowo wskazać należy, że A.M. – (...) w umowie ugody z 27 kwietnia 2018 r. zgodziła się na to, iż w przypadku naruszenia postanowień ugody lub naruszenia umów leasingu i umów najmu z opcją wykupu wierzyciel będzie uprawniony do wypowiedzenia umów bez zapowiedzi dalszego wyznaczenia terminu ze skutkiem natychmiastowym. Wobec podpisania umowy ugody o takiej treści na dalszy plan odsuwają się postanowienia umów leasingu i umowy najmu z opcją wykupu w zakresie wypowiedzenia tych umów, leasingodawca mógł bowiem na mocy umowy ugody wypowiedzieć umowy leasingu i umowy najmu bez dalszego wyznaczenia terminu ze skutkiem natychmiastowym. Późniejsza korespondencja stron świadczy o tym, że A.M. – (...) nie regulowała swoich zobowiązań wobec leasingodawcy, co czyni wypowiedzenie umów uzasadnionym. Świadczy o tym w pierwszej kolejności mail M. G. z 2 sierpnia 2019 r., w którego treści informuje on o problemach finansowych spółki i w którym padło stwierdzenie: „Krótko mówiąc potrzebuję waszego dalszego wsparcia. Obecnie 5 waszych dźwigów znajduje się w S.”, a w dalszej kolejności mail pełnomocnika A.M. – (...) adwokata P. K. z 12 października 2018 r., w którym wskazuje on, iż M. G. potwierdza, że jest w posiadaniu maszyn, chciałby znaleźć w obecnej sytuacji rozwiązanie, ceni sobie bowiem bardzo dotychczasowe wsparcie ze strony (...) / (...) i chciałby kontynuować współpracę „w perspektywie średnioterminowej”.

Podkreślenia wymaga jednakże, że dla skutecznego przeniesienia własności „umową cesji” między spółką (...) ((...)) i powódką nie ma znaczenia ważność wypowiedzenia umów leasingu. Ewentualne nieskuteczne wypowiedzenie umowy

leasingu mogłoby natomiast skutkować ewentualnymi roszczeniami odszkodowawczymi między stronami „umowy cesji” i spółką A.M. – (...), pozwana nie podnosi jednakże, ażeby takie spory miały miejsce.

Na koniec należy odnieść się do zarzutów, które nie zostały wyartykułowane w odpowiedzi na pozew, ale zostały podniesione przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie 6 sierpnia 2020 r.

Po pierwsze pełnomocnik pozwanej wskazywał, że na korzyść pozwanej działa domniemanie z § 106 (...), zgodnie z którym posiadacz jest właścicielem rzeczy posiadanej. Powyższe domniemanie pozostaje jednak bez wpływu na ocenę stanu prawnego, dokonanego powyżej. W istocie spółka A.M. – (...) była posiadaczem spornych dźwigów, z dokumentów złożonych przez powódkę wynika jednakże, że posiadała te rzeczy jako leasingobiorca czy też najemca, a nie jako właściciel. Zarzut ten jest więc nieuzasadniony.

Drugi z zarzutów podniesionych na rozprawie nawiązuje do tego, że powódka nie udowodniła, iż podmiot, który zawarł „umowę cesji”, tj. (...) ((...)) GmbH oraz (...) ((...)) GmbH to ta sama spółka. W aktach sprawy znajduje się jednakże wspomniany już wyżej wydruk z niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D., gdzie pod numerem (...) zarejestrowana jest (...) ((...)) - por. k. 256-257 akt. Zauważyć trzeba, że trzy dokumenty pochodzące od (...) ((...)) GmbH, zatytułowane „przejęcie umowy”, w stopkach wskazują dane rejestrowe (...) ((...)) GmbH, w szczególności podano numer niemieckiego rejestru H. B., prowadzonego przez A. D., pod którym spółka jest zarejestrowana - (...). Tym samym przyjąć należało, że podniesiony na rozprawie przez pełnomocnika pozwanej zarzut był wyłącznie elementem przyjętej przez pozwaną linii obrony, sprowadzającej się do przeczenia wszelkim faktom podnoszonym przez powódkę oraz do przewlekania postępowania (co omówiono szerzej w części uzasadniania obejmującej ocenę dowodów).

Kolejny argument podniesiony przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie dotyczy tego, że w „porozumieniach dotyczących wykupu i gwarancji” między powódką i (...) ((...)) GmbH powoływany był § 433 (...), którego pełnomocnik pozwanej nie zna i którego treści brak jest w aktach niniejszej sprawy. Pełnomocnik pozwanej nie sformułował jednak na tle § 433 (...) (którego pełnomocnik nie zna) żadnego zarzutu w niniejszej sprawie, tym samym trudno się do niego odnieść. Powyżej przedstawiona została zarówno treść tego przepisu, jak i dokonana na jego podstawie subsumpcja. Wskazać jeszcze trzeba, że w „porozumieniach dotyczących wykupu i gwarancji” powołano jeszcze § 247 (...), zatytułowany „stopa bazowa”, który odnosi się do stopy bazowej odsetek.

O **kosztach postępowania** orzeczono na podstawie art. 108 § 1 zw. z art. 98 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Stroną, która wygrała w całości jest powódka, wobec czego pozwana zobowiązana jest do zwrócenia jej kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia swoich praw w łącznej wysokości 125.017 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 100.000 zł, wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem (art. 98 § 3 k.p.c.) w wysokości 25.000 zł stosownie do § 2 pkt 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od jednego pełnomocnictwa.